

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 "
3 luni	8 "
Sărăcinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

BUCURESCI

5 — Calea Rahovei — 5

Lângă Palatul Justiției

Domnule Prim-Redactor,

Am rămas cu totul surprins când am citit în Curierul Judiciar din 16 ale curentei articolul privitor la scrierea D-lui D. Negulescu: **Teoria poprirei**.

Acest articol, care întrece limitele unui studiu obiectiv, de vreme-ce acuză pe autorul scrierei menționate de ignoranță și altele, nu putea să apară fără a fi consultat asupra lui; căci, în calitate de Director sunt moralmente responsabil de tot ce se publică în ziar.

Deci, în viitor, veți bine voi a supune și aprecierii mele articolele de o gravitate oare-care ce se publică în coloanele diarului; sau, dacă înțelegeți alt-fel lucrurile, atunci veți binevoi a fi D-v și Primul redactor și Directorul diarului.

Veți conveni, în adevăr, că este straniu de a răspunde de un lucru despre care n'am avut nici măcar ideea. Aceasta ar dovedi că sunt Director numai de nume; or, poziția mea nu-mi permite o astfel de situație.

Primiți, vă rog, asigurarea distinsei mele considerațiuni

D. Alexandresco

S U M A R

Lupta în contra proxenetismului, (urmare) de d-l N. Petrovici;

JURISPRUDENȚA ROMÂNĂ:

Tribunalul Ilfov, s. III: Buga Șerban, Spiridon Niculae, Iacob Ticu, Ioan P. Roșeanu ș. a., dați judecății pentru furtul bonurilor Gârleștienei;

Nostimade Judecătoreștii.

Bibliografie.

Lupta în contra proxenetismului

(Urmare) (*)

III

Textul însă care în legislațiunea noastră penală este menit să protejeze mai mult minoritatea este art. 267 care pedepsește pe oricine atentează la bunele moravuri, ațâțând, favorisând sau înlesnind obișnuit desfrânarea sau corupțiunea tinerilor de ambele-sexe mai mici de 21 ani. La prima vedere s'ar părea că termenii generali în care este redactat acest articol atinge abso-

(*) Vezi Curierul Judiciar No. 84/904.

lut pe teți în livizi care într'un mod direct sau indirect, ar contribui cu bună știință la corupțiunea minorilor; și totuși un singur cuvânt introdus în acest articol anihilează aproape tot efectul ce l'ar fi avut de ar fi lipsit, căci cuvântul «obișnuit» după cum se știe, înseamnă că individul urmărit pentru corupțiune de minorii nu se va pedepsi de cât dacă se va stabili că faptul care constituie o ațâțare, o favorisare, o înlesnire a desfrânării, sau corupțiunii, a fost comis de mai multe ori, a fost repetat, ceea-ce constituie obișnuința, element esențial al acestui delict. Prin urmare cel care numai o singură dată a înlesnit, ațâțat, ori favorisat corupțiunea unui minor, nu se pedepsește, cu toate că minorii și în special fetele, cari au fost corupte, fie chiar și o singură dată, sunt aproape pentru tot-d'a-una pierdute, căci rar pot fi abătute din calea răului. Fata mai mare de 14 ani, care a căzut odată numai, în mrejele unui proxenet, devin în mod fatal obiectul traficului lor intern, ori internațional; părinții, sau rudele se vor plânge parchetului, dar parchetul nu va putea fi turburat, pentru că în sarcina sa nu se cunoaște de cât un singur fapt de ațâțare la desfrânare; lipsește deci obișnuința. Proxenetul scâpat de această urmărire, nu întârzie de a întinde aceleași curse altei minoare, în altă localitate; și de astă dată parchetul respectiv în urma unei plângeri nu constată în sarcina proxenetului de cât un singur fapt de ațâțare și necunoscându-i trecutul, nu poate de cât să claseze afacerea. Proxenetul nostru își exercită dar meseria în toată libertatea, având dibăcia să opereze în localități diferite și să-și ascundă faptele anterioare, servindu-se chiar de nume schimbate. Justiția nu'l poate atinge, pentru că legea printr'o vădită nechibzuință nu înțelege să pedepsească faptele isolate. Care să fie rațiunea? Prin pedeapsa prescrisă de acest text, netăgăduit este că se urmărește protecțiunea minorității; modul însă cum e redactat, face ca scopul să fie pe jumătate a-

tins și indirect să se acorde o protecțiune nu minorilor, ci proxeneților, încurajând faptele isolate și pedepsind numai pe acele cari constituiesc pentru corupător o profesiune. Imensă greșală, căci nu găsim o rațiune sănătoasă la deosebirea ce se face de lege între faptele repetate și cele isolate.

Proxeneții sunt așa de pătrunși de defectele legii în cât înaintea tribunalului când nu pot contesta faptul, invoacă lipsa obișnuinței, ceea ce foarte adesea duce la achitare.

Iată cum încă o lacună a legii contribuie la încurajarea proxenetismului și la răspândirea corupțiunii.

Doctrina franceză dorește și dânsa ca faptele isolate să se pedepsească, însă cu o deosebire. Așa d-l Garraud susține că faptul isolat al proxenetului să se pedepsească fiind foarte bine caracterizat, iar faptul isolat al aceluia care ațâță, favorizează, or înlesnește corupțiunea minorilor, fără să și facă din aceasta o meserie și fără să urmărească un câștig, să nu se pedepsească căci, zice d-sa, urmărirea unor asemenea fapte ar turbura liniștea familiilor și deci ar fi mai mult periculoasă de cât utilă⁽¹⁾. Mi se pare că eminentul autor exagerează și distincțiunea sa nu se întemeiază pe nimic. Am arătat că legea trebuie să aibă în vedere interesele și protecțiunea minorilor, iar nu ale corupătorilor și dacă din punctul de vedere al perversității morale, acel care urmărește un câștig din desfrâu altuia este mult mai vinovat de cât acela care nu urmărește nici unul, din punct de vedere însă al intereselor minorilor nu putem pricepe de ce acela care, de pildă, a îndemnat odată pe o fată minoră la prostituție, în vederea unui câștig (act de proxenetism) să fie mai vinovat de cât acela care a procurat odată fără nici un interes unei minore o cameră pentru a se deda la prostituție, sau acela care în prezența unei minore săvârșește un act obscen (act de ațâțarea, favorisarea și înlesnirea corupțiunii). Pe de altă parte e greu de răspuns de ce s'ar turbura pacea familiilor când s'ar urmări faptele isolate ale acestora din urmă și nu s'ar turbura aceeași liniște când s'ar urmări faptul isolat al proxenetului.

În ambele ipoteze pericolul este tot așa de mare, și de aceea cred, că faptele isolate trebuie pedepsite fără nici o distincțiune. În Europa, nu lipsesc legislațiuni de acest fel; așa, Codul penal austriac nu face din obișnuință, un element esențial al delictului; tot așa Codul penal german, englez și norvegian cari sunt cele mai complete sub acest raport.

(1) Op. citat, vol. 4, pag. 512, nota 28.

Am arătat că legea prin cuvântul *obișnuință* a vrut să pedepsească pe *acei cari și fac o meserie* din ațâțarea, favorisarea și înlesnirea desfrânării sau corupțiunii minorilor de ambele-sexe. Când e vorba însă ca în loc de minori să avem și fete majore, legea nu atinge pe proxeneți și ei se deda la acest comerț infam în ochii aurtoriaților fără teamă de pedeapsă. Cum legiuitorul n'are interes să favorizeze asemenea întreprinderi, iar proxenetismul s'a dovedit a fi un pericol social, contribuind la răspândirea imoralității și la nenorocirea atâtor ființe, nu înțelegem de ce s'ar tolera față cu femeile majore. Dacă ne referim la traficul internațional, apoi în cea mai mare parte femeile și fetele majore fac obiectul acestui comerț și de dorim distrugerea acestui trafic, *este absolut necesar să se lovească în proxenetism sub ori-ce formă s'ar presenta. La creature humaine, zic partizanii acestei păreri în Franța, n'est pas dans le commerce. Disposer d'elle pour un lucre honteux, en profitant, le plus souvent, de sa misère, de son ignorance, d'un moment de découragement ou de dépit, même de ses passions, n'est pas seulement un acte de la plus évidente immoralité, c'est un attentat véritable contre sa personne. Eût-elle, en effet, succombé sans l'assistance qui a facilité sa chute? Il y a plus: distinguer entre les cas pour ne punir que certains d'entre eux, n'est-ce pas reconnaître la légalité, la légalité tout au moins, des autres? Il y aurait donc une traite permise à côté de la traite punissable et ceux qui la pratiquent seraient des commerçants licites peut-être un jour patentables! De pareilles conséquences peuvent-elles être acceptées dans une société digne de ce nom?* (2).

Admirabile cuvinte cari fac să dispară îndoiala din spiritul acelora cari ar voi să reserve proxeneților cel puțin pe femeile și fetele majore.

IV

Dacă ne raportăm numai la proxenetismul internațional, constatăm că el este încurajat și de împrejurarea că aproape toate faptele cari constituiesc elementele delictului din art. 267 C. p. nu sunt comise în aceeași țară, ci în țări diferite, așa că tribunalul din țara în care este urmărit proxenetul, nu va putea stabili *obișnuința*, element esențial. Să presupunem că individul traficant este prins în România, totuși el nu va putea fi pedepsit ca proxenet, pentru că faptul său nu constituie încă delictul din art. 267 Cod. p., fiind isolat. Legea română nepedepsind faptul isolat, românul sau streinul proxenet nu va pu-

(2) Pandectes Françaises. *Recueil de jurisprudence et de législation*, an. 1903. Lois, décrets, circulaires, p. 66.

tea fi pedepsit pentru faptele isolate comise în diferite țări străine. Pe de altă parte cumularea tuturor faptelor isolate săvârșite în țară și străinătate, spre a constitui obișnuința, nu este autorizată de nici un text de lege, așa că achitarea proxenetului nostru se impune.

Această neprevădere a legii incurajează proxenetismul.

V

Sunt însă și alte cauze care contribuiesc la îndrumarea multor fete către prostituție și deci la întreținerea proxenetismului. Nu toți părinții de familie au însușirile necesare pentru a da o bună educație copiilor, mai cu seamă în clasele de jos și sărace, așa că aceștia sunt constrânși să sufere nu numai maltratarea sâlbatică și ne drepte, dar să și vadă exemplele cele mai sugestive de viciu și corupție.

Dacă ținem seama și de acele fete care moralmente au fost părăsite de părinți și prin forța împrejurărilor au ajuns în prostituție, în mod fatal ajungem la concluzia că părinții sunt în mare parte cauza prostituției fetelor. În anul 1836 Parent-Duchatelet făcând istoricul prostituției orașului Paris, studiază cauzele la 5174 de prostituate și găsește că dintre acestea 1225 au îmbrățișat această meserie pentru că au fost gonite din casa părintească sau părăsite de părinții lor⁽³⁾ și cu toate că statisticele ne lipsesc, dar cu siguranță că astăzi, cel puțin la noi, situația este aceeași, dacă nu mai rea.

«O fată care cade în prostituție este aproape tot-d'a-una o vie acuzație în contra părinților săi,—zice Sighele⁽⁴⁾—așa că acei care doresc ca proxenetismul să dispară, sunt dator să introducă o sancțiune pentru părinții care abuzează de prerogativele puterii părintești și prin conduita lor nenorocită își îndrumază fetele către prostituție; ar fi și o măsură absolut necesară pentru o mai complectă protecție a minorității. În Franța diferite legi și în special cea din 24 Iulie 1889 au venit în ajutorul copiilor nenorociți, maltratați, ori moralmente părăsiți, iar numeroasele societăți de patronaj sprijinesc opera legiuitorului.

La noi nimic din toate acestea, cu toate că legislațiunea țării noastre în astă privință, este mult inferioară nu numai legislațiilor străine, dar vechii noastre legislațiuni⁽⁵⁾. În schimb prin circulați ministeriale se speră să se îndrepte o

stare de lucruri, să se înlăture un pericol social, care după cum am văzut are rădăcini adânci și multiple ce nu se pot desființa de cât prin legi.

Brăila 16 Iulie 1904

(Va urma)

N. Petrovici

Procurorul Tribunalului Brăila

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ILFOV, S. III

Audiința de la 11 Octombrie 1904

Președinția D-lui BUZDUGAN, Președinte

Buga Șerban, Spiridon Nicolae, Iacob Ticu, Ioan P. Roșanu ș. a., dați judecătoarei pentru furtul bonurilor Gârleștei

Furt. — Dacă există delictul de furt când cel care a comis furtul nu profită de lucrul furat. — Dacă este necesar ca autorul furtului să cunoască valoarea obiectelor furate. — (Art. 310 al. 6, Cod. pen.).

Complicitate — Elementele acestui delict — Concertare prealabilă de voințe — Concertare concomitentă. — Concertare ulterioară. — Tănuire — Buna știință. — De unde rezultă elementele bune științe. — Tentativă de tănuire. — Fapt imoral. — Dacă se pedepsește. — Valori, provenite din furt, pentru a fi negociate. — Denunțarea de către primitor, a valorilor primite, pentru a încasa prima făgăduială celor ce vor descoperi valorile furate. — Achitare. — Despăgubiri civile. — (Art. 49, 50, 53 și 54 Codul penal).

1. Delictul de furt există, chiar dacă infractorul nu a profitat de lucrul furat, liber fiind agentul să îl instrăineze de bună voie, sau să îl remită alt-cui-va în contra voinței sale. De asemenea, nu este necesar ca delincentul să știe valoarea lucrurilor furate; este suficient ca în ochii săi acele lucruri să aibă oare care valoare.

2. Complicitatea, în principiu, presupune o concertare prealabilă de voințe, cu toate acestea în mod excepțional, se poate admite și o concertare concomitentă delictului principal; însă, în acest caz, cooperarea la fapt trebuie să rezulte dintr-o acțiune pozitivă și simultană faptului, iar nu dintr-o absinență, fie această voluntară și chiar din partea unui funcționar.

3. Cel care asistă la comiterea unei infracțiuni fără a o împedica, dar ia parte activă la continuarea faptelor care o desăvârșesc, este tănuitor, iar nu complice.

4. Buna știință, element indispensabil delictului de complicitate, fie aceasta anterioară, concomitentă sau ulterioară, poate rezulta chiar din împrejurări de fapt; ast-fel, când posesorul unor valori, vrea să le treacă prin intermediul unui terțiu, cu ori-ce preț, în mod absolut și necondiționat, și când aceste valori se ridică la o sumă foarte mare comparativ cu mijloacele posesorului, nu se poate susține că el a ignorat proveniența delictuoasă a ziselor valori.

5. Când cine-va primește valori și le negociază, fără ca să știe origina lor delictuoasă, nu poate fi răspunzător de tănuire, pentru că lipsește intențiunea de a favorisa un delict în elementele sale ulterioare, precum și acea de a trage profit din acel delict; cu toate acestea, negociatorul unor ast-fel de valori, care a urmărit un câștig fără a se îngriji de precauțiunile necesare, mai ales când acele valori proveneau de la niște oameni simpli și în imposibilitate să poseadă o întreagă avere, acest ne-

(3) Scipio Sighele «Le crime à deux», p. 204.

(4) Opul citat. p. 28.

(5) Vezi articolul D-lui Porumbaru a-upra puterii părinți în «Revista de Drept și Sociologie», pe anul 1899, V. 1, p. 329.

gociator comite un fapt care nu se împacă cu morală, însă scapă de sub represiunea Codului penal.

In acest cas, restituirea despăgubirilor civile încumbă numai delicuenților condamnați, rămânând incasatorul primei răspunzător civilmente, față de partea civilă, pentru surplusul neincasat în baza sentinței penale.

Tribunalul,

Având în vedere că prin ordonanța d-lui Jude instructor cab. V, a fost trimiși în judecata acestui tribunal preveniții: Buga Șerban, inculpat pentru delictul de furt în timpul incendiului (art. 310 al. 6 C. penal); Spiridon Nicolae, pentru complitate la acest delict (art. 50 al. 2 și 310 al. 6, C. p.); Marin Nedelcu, inculpat pentru tănuire (art. 53 și 54 Cod. penal); precum și inculpații: Iacob Țicu, Niță Țicu, Petre Lăstun și Ioan P. Roșeanu, inculpați toți pentru delictul de tănuire (art. 53 și 54 C. p.);

Având în vedere rechizitorul oral al d-lui Prim-procuror, precum și concluziile părții civile și apărările inculpaților;

Considerând că atât din actele aflate la dosarul instrucțiunii, cât și din instrucțiunea orală urmată în cauză, se stabilește următoarele:

În noaptea de 5—6 Ianuarie a. c., un incendiu declarându-se la casele No. 3 din strada Manea Brutaru, locuința d-nei Gârleșteanu, pompierii de la postul Cometa au fost chemați a localiza focul, ceea ce s'a făcut de îndată:

Cu ocaziunea acestui incendiu, unul dintre pompieri, fruntașul Buga Șerban, profitând de starea de răscolire a lucrurilor casei, a luat un săruteț de pânză în care, după formă și locul de unde a căzut,—dintr'o cutie de tinichea,—a crezut că în el se aflau valori și la pus în sân;

Ajuns la cazarmă, imediat caută să vadă ce conține săculețul ce luase, în care scop s'a dus în dormitorul cazărmei, și tocmai pe când făcea această inspecțiune vine peste dânsul sergentul Nicolae Spiridon, care îl întreabă ce a adus de la incendiu; drept răspuns, îi arată săculețul și conținutul său, în care a găsit 16 scrisuri funciare a 5000 lei fie-care și mai multe cupoane. Sergentul Spiridon Nicolae văzând aceste scrisuri, de lși nu și-a dat imediat seamă de adevărata lor valoare, totuși, în credință că au o valoare oare-care, le-a luat de la soldat, afară de o parte din cupoane, pe care le-a lăsat să cadă pe jos nedându-le importanță, și în urmă ascunzând scrisurile într'o sobă și apoi în remiza de trăsuri, tot în ziua de 6 Ianuarie, s'a dus cu ele la prietenul și consăteanul său Iacob Țicu, lucrător brutar în calea Dorobanților No. 21;—aci sub cuvânt că are a-i comunica ceva, sergentul Spiridon a chemat pe Iacob Țicu într'un grajd, și arătându-i scrisurile, i-a spus că sunt luate de la un incendiu de un soldat, l'a întrebat dacă el nu le cunoaște valoarea, ceea ce acesta neștiind a primit a-i fi lăstate lui, spre a cerceta și vedea dacă au vre o valoare și dacă nu se poate lua ceva pe ele. Iacob Țicu nu întârzie și se adresează îndată cărciumarului Ion Bucur zis Munteanu, care văzând acele bonuri i-a spus că sunt hârtii de valoare și că să se ferească spre a se prezenta cu ele unde-va, căci cum el este țăran va fi bănuț și poate chiar închis Cuvintele cărciumarului au avut darul de a determina pe numitul Țicu, să stea câte-va zile în așteptare, în care timp venind pe la dânsul cumnatul său Petre Lăstun, din comuna Brădești, județul Muscel, om avut, fost perceptor și primar, i'a arătat acestuia două din acele scrisuri întrebându-l dacă nu cum-va ar putea să le schimbe, căci mai are 14 bucăți, toate fiindu-i încredințate lui de un pompier, care le a luat de la un foc;

Acesta primește propunerea, adăogând că va confia unui avocat al său din C.-Lung, pe care-l cunoaște de multă vreme, anume Ioan P. Roșeanu;

La câte-va zile, Lăstun se reîntoarce în comuna sa Brădești, de unde are grije de a scrie mai întâiu o scrisoare avocatului Roșeanu, prin care-l anunță că în ziua de 22 Februarie când va avea proces, îi va comunica o afacere foarte importantă, pe care nu-o poate comunica cui-va;

La 22 Februarie, Lăstun, se presintă la avocatul Roșeanu în C.-Lung, i arată bonurile, comunicându-i că i-au fost încredințate de un cumnat al său lucrător brutar la București, care mai are încă 14 bucăți, și că acesta le are și el de la un soldat care le-ar fi găsit; în fine, îl întreabă pe Roșeanu dacă se pot desface și Roșeanu i răspunde ca să i le lase lui, spre a cerceta dacă au vre-o pricină, dacă sunt bune și dacă nu găsește pe proprietarul lor, luând în același timp notă de adresa lui Iacob Țicu, spre a veni în București să ceară și pe cele-l'alte, ca cercetarea să se facă pentru toate, și că dacă va câștiga ceva, beneficiul va fi împărțit pe din două;

Peste câte-va zile, avocatul Roșeanu, fiind deputat, vine în București, se duce la Iacob Țicu în calea Dorobanților și i cere să i aducă la Hotel Regal și cele-l'alte scrisuri, declarând și acestuia că va cerceta dacă sunt bune și dacă nu poate afla pe proprietar și că beneficiul va fi împărțit pe din două;

Aflat în posesiunea bonurilor, Roșeanu începe cercetările adresându-se lui Isac Golfeld pe care-l cunoscuse cu câțiva ani în urmă fiindu-i client într'un proces, și căruia i dă o listă de bonuri, spre a vedea dacă sunt bune și negociabile și deosebit de aceasta, d-l Roșeanu, se duce la A-ția financiară de C.-Lung și cercetează dacă nu cum-va bonurile în cesiune sunt publicate ca pierdute sau furate. (Dos. pag. 157 verso);

În acest timp, fiind-că nici Lăstun, nici Roșeanu nu mai țineau în curent pe Iacob Țicu de demersurile lor, și acesta bănuitor cum era în cumnatul său Lăstun, la 29 Ianuarie scrie o scrisoare fratelui său Niță Țicu, din comuna Domnești, jud. Muscel, prin care-l roagă să vie urgent în București, căci are să-i comunice ceva în folosul lor comun; la 2 Februarie sosește în București și Niță Țicu, pe care fratele său Iacob Țicu îl pune în curent cu întreg faptul, cum sergentul Spiridon i-a dat bonurile, cum el le-a dat lui Roșeanu prin Lăstun etc., etc., și îl roagă să se intereseze de mersul afacerilor și de bunul ei succes, propunere pe care acesta nu numai că o acceptă, dar chiar dojenește pe fratele său Iacob, pentru ce a mai amestecat în această afacere de câștig și pe cumnatul lor Lăstun, care este destul de avut, când ar fi putut păstra numai pentru ei tot beneficiul, ei fiind mai săraci;

În fine Nicu Țicu, însoțit de fratele său Iacob Țicu, ast-fel înțeleși, merg la Hotel Regal, spre a întâlni pe Roșeanu și a-l întreba ce s'a făcut; cum Roșeanu lipsea din București, l'a chemat la telefon în C.-Lung, invitându-l să vină la București, spre a limpezi afacerea, invitațiune la care acesta răspunde, că va veni peste două zile și că va veni și Petre Lăstun și se vor întâlni la Hotel Regal;

În adevăr, peste 2 zile frații Țicu vin din nou la Hotel Regal, dar negăsind pe Roșeanu, li s'a spus că este la birtul Enache, unde mergând l'au găsit la masă, dar și aci Roșeanu le-a spus din nou, că el va continua cercetările sale și că să vină a doua zi când va veni și Lăstun și va regula afacerea (pag. 123 verso);

A doua zi, Roșeanu, pe la orele 12 se duce la bancherul Steriu, pentru a face noi cercetări și la acesta, și găsindu-l în biroul său, îi presintă bonurile și îl întreabă dacă sunt bune; bancherul Steriu cercetează puțin și apoi spune lui Roșeanu că bonurile sunt bune, după care acesta pleacă, dar în îndoială încă asupra provenienței bonurilor, Roșeanu se întoarce la bancherul Steriu și îl întreabă din nou dacă bonurile sunt bune și negociabile, insistând să cerceteze amănunțit, ceea-ce Steriu făcând constată, de data aceasta, că bonurile sunt poprite printr'o circulară a poliției fiind

din cele furate de la defuncta Gârleșteanu cu ocazia incendiului de la 5 Ianuarie, și că moștenitorii au publicat că vor da o primă de 10% celui ce le va aduce;

Față cu această informațiune precisă, Roșeanu s'a retras rugând pe Steriu să nu comunice nimănui nimic spre a putea să încaseze suma, apoi a spus lui Niță Ticu și celor-l'alți cele aflate de la bancher și că va comunica faptul la Camera d-lui deputat Gârleșteanu, pe care îl credea moștenitor. D-l deputat Gârleșteanu, ne fiind dintre moștenitori, dar rudă cu moștenitorii, au comunicat telegrafic acestora la Craiova și a doua sa și a treia zi chiar, venind d-l D. Gârleșteanu a primit bonurile de la Roșeanu și a achitat acestuia suma de 7800 lei promisă prin jurnale aducătorului bonurilor; iar Roșeanu, a dat o parte din această sumă lui Lăstun și fraților Ticu, care la rândul lor au dat sergentului Spiridon 300 lei;

După cât va timp, moștenitorii defunctei Gârleșteanu văzând că de la bonurile ce primise lipsesc cupoanele, apoi că pe o listă scrisă cu creionu de numerele bonurilor ce se dăduse, se găsea în plus un număr scris deosebit de numerele bonurilor restituite, au cerut de la Roșeanu, să le restituie din primă prețul cupoanelor ce lipsesc și să slăruească în acelaș timp de persoana care le-a găsit, să'i mai dea și restul de bonuri sau cel puțin pe acela al cărui număr se găsea notat în susul listei, cerere la care Roșeanu ne răspunzând, moștenitorii au reclamat parchetului, și așa s'au început cercetările care au condus la descoperirea faptelor expuse;

Considerând că aceste fiind faptele, urmează a examina responsabilitatea fie cărui inculpat în parte;

In ce privește pe prevenitul Buga Ștefan:

Având în vedere că din cele mai sus expuse se vede că faptul imputat prevenitului, fruntașului Buga Șerban, este acela că în timpul incendiului casei din str. Manea Brutaru No 3, locuința defunctei Gârleșteanu, în calitate de pompier, intrând în casă a profitat de învălmășeala și desordinea în care erau lucrurile și a furat un săculeț cu 16 bonuri a 5000 lei fie-care, plus cupoanele lor, adică 80000 lei, care mai în urmă, la cazarmă, i'au fost luate de superiorul său, sergentul Spiridon Nicolae;

Având în vedere că faptul ast-fel expus, se stabilește în sarcina sa, din propria lui mărturisire, făcută în tot cursul instrucțiunii și înaintea tribunalului, coroborată de cei-l'alți preveniți și inculpați;

Având în vedere că acest fapt, ast-fel stabilit, în drept, întrunește elementele delictului de furt, însoțit de circumstanța agravantă, că faptul s'a petrecut în timpul incendiului, delict prevăzut și pedepsit de art. 310 al. 6 C. penal; iar împrejurarea că agentul delictului, în speță Buga Șerban, nu a profitat de lucrul furat, întru cât a fost dat sergentului Spiridon, nu are nici o însemnătate juridică, legea ne cerând ca lucrul furat să folosească agentului, ci fiind destul ca sustracțiunea lui să fi fost operată în condițiunile legii, liber fiind în urmă agentul delictului, când lucrul să găsește în posesiunea sa să'l arunce, să'l dăruiască, sau să'l remită în contra voinței sale, cum s'a întâmplat în speță, unde prevenitul Buga nici nu se putea împotrivi cererii șefului său, sergentul Spiridon;

Considerând încă, că modul de apărare al prevenitului cum că ar fi luat acel săculeț conform îndatoririi ce are ca pompier de a salva lucrurile de valoare ale casei incendiate, nu poate fi fondat, întru cât împrejurări posteroare, imediate după fapt, ca aceia că săculețul nu a fost predat îndată șefului și că aceia că ajuns la cazarmă în loc de a'l da, s'a ascuns în dormitor spre a'l deschide și observa lucrurile din năuntru, sunt de natură a demonstra și convinge, că intențiunea sa nu era de a salva, ci de a fura;

Considerând că tot asemenea împrejurarea că prevenitul Buga, nu știa ce anume conține săculețul, nu exclude față cu circumstanțele cauzei intențiunea sa

de a fura, de oare-ce el însuși a atribuit o valoare cuprinsului, din acel sac, din momentul ce l'a luat și l'a pus în sân, și de aceea tocmai și l'a însușit în credința că va realiza un folos—căci alt-fel faptul său nu ar avea nici un sens și nu l'a remis de cât silit de cererea superiorului său; că prin urmare, e locul de a face în contra acestui prevenit aplicațiunea art. 310 al. 6 C. pen;

Având în vedere că tribunalul găsește că în favoarea acestui prevenit militează circumstanțe ușurătoare, așa că urmează a se aplica și art. 69 C. penal;

In ce privește pe prevenitul sergent Spiridon Nicolae:

Având în vedere că faptul imputat prevenitului Spiridon Nicolae este acela că, el, în calitate de sergent, văzând în timpul incendiului pe prevenitul Buga Șerban, când a săvârșit faptul luării săculețului cu bonuri nu l'a oprit și prin aceasta l'a asistat și ajutat în săvârșirea delictului de furt așa că, acest prevenit, s'ar fi făcut culpabil de complicitate la acest delict (art. 50 al. 2 C. p. și art. 49 C. pen.);

Având în vedere că din instrucțiunea urmată înaintea tribunalului, nu se constată cu suficiență că acest prevenit ar fi văzut în timpul incendiului pe prevenitul Buga, când a luat săculețul, întru cât ambii preveniți, neagă acest fapt și instrucțiunea nu s'a basat de cât pe declarațiunea preveniților la instrucțiune, declarație retractată înaintea tribunalului așa că, nu rămâne în sarcina prevenitului Spiridon, de cât faptul luării acestor bonuri de la Buga, când a aflat de la alți soldați că le-a sustras de la foc, ascunderea lor și apoi remiterea bonurilor lui I. Ticu, spre a le desface, știind că au fost furate și aduse de prevenitul Buga de la incendiu;

Având în vedere că în drept, faptul ast-fel stabilit, întrunește elementele delictului de tănuire, prevăzut și pedepsit de art. 53 și 54 C. penal, iar nu delictul de complicitate așa cum s'a susținut;

Având în vedere că chiar dacă s'ar admite că prevenitul sergentul Spiridon a văzut pe cel-l'alt prevenit când a săvârșit faptul, încă nu se poate susține că faptul ar întruni elementele delictului de complicitate, întru cât, în principii complicitatea presupune ca o condiție esențială a existenței sale, un acord prealabil de voințe, de cooperare, ceea ce în speță nu există; că deși în mod excepțional se poate ca acest acord de voințe să fie improvisat, să se nască concomitent delictului, însă, în acest caz cooperarea la fapt trebuie să rezulte dintr'o acțiune pozitivă și simultanee faptului, ceea ce în speță de asemenea nu există, așa că conform acestor principii nu poate fi complice acel care, privind un delict s'a abținut de a'l împiedeca de a se comite sau putând face aceasta, printr'o abținere voluntară n'a făcut-o; a decide alt-fel, ar fi a declara pe cine-va culpabil, de o infracțiune la care nu a luat parte, și aceasta chiar pentru un funcționar, care poate ar deveni culpabil, moralmente, sau de vre un delict special, nu însă de complicitate;

Având în vedere că dacă împrejurări posteroare, fac ca persoana care a văzut comiterea delictului, fără a o împiedeca, să ia parte activă la continuarea faptelor posteroare, care au perpretat delictul, cum în speță, e sergentul Spiridon, care a cerut și luat bonurile furate de Buga, dar care încă nu poate fi făcut culpabil de o complicitate inițială, ci de o complicitate posteroară delictului său tănuirii;

Că, așa fiind, urmează a se aplica contra prevenitul Spiridon Nicolae disp. art. 53 și 54 C. p.);

In ceea ce privește pe prevenitul pompier Nedeicu Marin:

Având în vedere că faptul imputat acestui prevenit, este acela că în noaptea de 5-6 Ianuarie, venind la cazarmă din oraș, după întoarcerea colegilor săi de la focul din str. Manea Brutaru, ar fi găsit pe jos, prin dormitor o parte din bonurile aduse de prevenitul Buga, că ar fi strâns acele bonuri în număr de două, că le ar fi păstrat mai mult timp în cutia sa, știind

că sunt din cele furate de la incendiū. iar în ultimul ment când a văzut că cei alți sunt arestați le-a mototolit și le-a aruncat spre a evita orîce răspundere (vezi pagina 146 verso). fapt care ar întruni elementele delictului de tănuire (art. 53, 54 C. p.) ;

Având în vedere că din instrucțiunea orală urmată înainte tribunalului nu se constată că numitul prevenit ar fi avut în posesiunea sa vre-un bon, ci numai niște acte și hârtii ale sergentului Spiridon ; că acest prevenit tăgădueste că ar fi găsit pe jos o hârtie, și această declarațiune se conciliază perfect asupra acestui punct și cu declarațiunile celor-l'alți doi preveniți Buga Șerban și sergentul Spiridon, care spun de la început că în săculeț nu au fost mai multe de cât cele 16 bonuri cari s'au luat de sergentul Spiridon, și cari azi se găsesc în mâinile moștenitorilor Gârleșteanu; Căci de alt-fel, nu se vede nici un motiv pentru care sergentul Spiridon, care luase toate bonurile din săculeț, ar fi ascuns pe acele 16 în sobă sau remisă, după cum s'a stabilit, iar două să le fi dat prevenitului Nedelcu Marin sau să le fi aruncat jos ca să le găsească acesta ;

Că tot ceea ce rezultă din instrucțiune, că ar fi mai fost în săculeț afară de cele 16 bonuri făcute toate pachet, încă câte-va hârtii mici adică cupoane. cărora preveniții nu le-au dat nici-o importanță, lăsându-le să cadă pe jos ;

Considerând însă că mărturisirea prevenitului făcută la instrucțiune (vezi proces-verbal de la 14 Aprilie 1904) prin care a recunoscut că hârtiile ce le-a adunat după jos, sunt întocmai ca bonurile ce i-au fost prezentate de instrucție, nu poate inspira nici-o încredere tribunalului, întru cât tot din acea mărturisire se vede, că prevenitul în ignoranță sa, confunda harta județului cu bonurile și vice-versa ;

Că față cu aceste împrejurări, și în lipsă de alte dovezi de culpabilitate el urmează a fi achitat ;

In ceea ce privește pe inculpații Iacob Țicu, Niță Țicu și Petre Lăstun :

Având în vedere că faptul imputat acestor inculpați este acela că ar fi tănuit bonurile sustrate de fruntașul Buga Șerban, cu ocazia incendiului, de la casa defunctei Gârleșteanu ;

Având în vedere că expunând faptele acestei afaceri, s'a stabilit că Iacob Țicu a fost primul depositar al bonurilor furate, fiindu-i aduse de amicul și coinculpatul său sergentul Spiridon, care i a spus atunci că le are luate de la un foc ; că primind aceste bonuri, inculpatul Țicu și'a luat însărcinarea de a se încredința de valoarea lor și apoi de a le desface ; că în acest scop s'a adresat mai întâi cărciumarului Ioan Bucur zis Munteanu, întrebându-l despre valoarea bonurilor, iar acesta spunându-i că sunt hârtii de valoare și că de se va prezenta unde-va cu ele va fi închis, inculpatul I. Țicu s'a văzut nevoit de a sta în rezervă câte va zile, după care venind la el căsăteanul său inculpatul Petre Lăstun, I Țicu i-a dat acestuia parte din acele bonuri, de a căror valoare era acum convins. cu îndatorire de a le desface, explicându-i tot odată origina lor, cum i'au fost aduse de sergentul Spiridon, și cum și acesta le avea luate, ori găsite, cum zic ei, de un soldat de la foc ; că inculpatul Lăstun, primind bonurile și ca om deștept, dându-și seama de valoarea lor și de riscul ce încerca dacă s'ar duce să le desfacă la un bancher, a crezut că este mai prudent să se adreseze vechiului său avocat, inculpatului I. Roșeanu, și de aceia după ce mai întâi i scrie acestuia că are a-i comunica o afacere importantă, se presintă la Roșeanu i remite 2 bonuri spunându-i că mai sunt 14 la Țicu și că luându-le și pe acelea să facă cu ele ce va putea, iar beneficiul să-l împartă pe jumătate ; că, la câte va zile după aceasta, inculpatul Iacob Țicu, după cererea inculpatului Roșeanu, îi duce acestuia la Hotel Regal, cele 14 bonuri, cerându-i și el ca beneficiul ce va rezulta din desfacerea lor, să fie împărțit pe jumătate ; că mai în urmă, Iacob Țicu, văzând că Roșeanu

întârzie cu soluțiunea afacerii, și temându-se ca să nu fie înlăturat de la beneficiu scrie fratelui său Niță Țicu să vină în București, având a-i comunica o afacere importantă, că Niță Țicu, venind la 2 Februarie după ce fratele său i-a spus afacerea cu bonurile și proveniența lor, așa cum o știa de la sergentul Spiridon Neculaș, și după cum o spusese și lui Lăstun, primește și el să ia parte activă la schimbarea, ori neguțitorirea acestor bonuri, după ce a fost asigurat că va participa la beneficiu, în care scop se interesează de afacere, merge de mai multe ori la Roșeanu atât singur, cât și cu fratele său și Lăstun, merge la Goldfeld, la Steriu și în tot acest timp păstrează la el pachetul cu bonurile și nu le dă de cât mai în urmă când i-au fost cerute de Roșeanu, care după cum s'a expus deja, aflând de la Steriu că sunt luate de la defuncta d-na Gârleșteanu, le remite familiei acestia ;

Având în vedere că faptele ast-fel expuse, se stabilește în sarcina inculpaților atât din propriile lor mărturisiri cât și din arătările celor-l'alți inculpați și toate circumstanțele cauzei, că în ce privește buna știință a acestor inculpați că bonurile luate de ei spre a le desface, proveneau din furt, rezultă din chiar modul cum bonurile au intrat în posesiunea lor ; ast-fel, însuși inculpatul Iacob Țicu, recunoaște că bonurile i-au fost date de sergentul Spiridon într'un grajd pe ascuns, unde'l chemase sub cuvânt de a-i spune ceva, comunicându-i că le are de la un foc și tot inculpatul Iacob Țicu recunoaște că tot atunci mergând la un cărciumar I. Bucur și întrebându-l despre valoarea bonurilor, acesta i-a spus că sunt hârtii de valoare și că să nu se presinte unde-va cu e'e, căci va fi închis ; că în aceste condițiuni petrecându-se faptele, evident că nu poate fi îndoială că Iacob Țicu era în cunoștință că bonurile ce dețin sunt de furat și cu toate acestea cedând avidității de a realiza un câștig ilicit ; a urmărit cu orî-ce preț desfacerea lor ; că date fiind legăturile de prietenie și de înrudire dintre acești trei inculpați și sergentul Spiridon, precum și interesul comun de a nu fi descoperiți și de-a realiza ast-fel beneficiul ce urmăresc, e de nețagăduit că dâșii au trebuit să și comunice și originea bonurilor și spusa cărciumarului Ion Bucur că un țaran nu se poate prezenta unde va cu asemenea bonuri fără a risca să fie închis ; că toți acești inculpați ereau deci în cunoștință despre proveniența delictuoasă a bonurilor și ast-fel nu mai se și explică misterul în care dâșii au căutat a învălui această afacere, mister care rezultă din împrejurarea că Iacob Țicu chemând la București printr'o scrisoare pe fratele său Niță Țicu, nu i scrie nimic despre afacere de teama soției acestuia, care stia carte și de altă parte, Lăstun scriind inculpatului Roșeanu, iarăși nu'i pomeneste nimic de fapt și i spune numai că are a-i comunica o afacere pe care nu o poate încredința altei persoane ; că, în sine, ca o confirmare a cunoștinței ce acești inculpați aveau despre proveniența delictuoasă a bonurilor, e declarațiunea lui Niță Țicu, că într'o seară având asupra lui bonurile a mers la teatru, dar aci întâmplându-se un scandal, s'a grăbit a fugi de teamă ca nu cum va fiind luat și dâșul de poliție, să se găsească asupra lui bonurile ; că față cu toate acestea și cu o ultimă împrejurare aceea că inculpații sus numiți au căutat să prefacă bonurile în bani, cu orî-ce preț și *in mod absolut necondiționat*, tribunalul și-a format pe deplin convingerea, că dâșii în perfectă cunoștință, au tănuit bonurile furate de la defuncta Gârleșteanu ;

Considerând că este neîntemeiată obiecțiunea apărării cum că în speță ar fi vorba numai de o tentativă de tănuire ; pe care legea nu o pedeseste, întru cât în cele din urmă bonurile au fost restituite proprietarului.

În adevăr, nu poate fi vorba de o simplă tentativă căci delictul de tănuire a fost consumat în momentul când acești inculpați, primind în posesiunea lor

bonurile, în cunoștință de proveniența lor delictuoasă, le-au reținut la ei și au căutat apoi să le desfacă, cum se va putea dându-le în acest scop, *necondiționat* lui Roșeanu, spre a-și însuși câte o parte din valoarea lor ; iar împrejurările posterioare care s'au succedat, din momentul remiterii bonurilor în mâinile lui Roșeanu, privesc acțiunea și responsabilitatea acestuia și nu mai pot împiedica existența unui delict deja consumat, în persoana sus numiților inculpați ; că a decide alt-fel, ar fi să se subordoneze situațiunea acestor inculpați, modului cum Roșeanu s'a comportat în această afacere, ceea-ce este inadmisibil ;

Că deci urmează a se aplica în contra inculpaților Iacob Țicu, Niță Țicu și Lăstun dispos. 53 și 54 C. pen. *In ceea ce privește pe inculpatul Ioan Roșeanu :*

Având în vedere că acestui inculpat i se impută faptul că ar fi tăinuit ca și cei-l'alți inculpați numiți mai sus bonurile furate de inculpatul Buga Șerban ;

Având în vedere că este constant în fapt și recunoscut de toți inculpații că Roșeanu a primit 2 bonuri de la Lăstun și 14 bonuri de la Iacob Țicu cu însărcinarea de a face cu ele ce va putea, iar câștigul ce va rezulta să 'l împartă pe jumătate ;

Având în vedere că abstracțiune făcând de chestiunea de a se ști dacă în momentul remiterii acestor bonuri lui Roșeanu, Lăstun și Țicu i-au spus că «le au de la un foc» sau numai că le-au găsit fără a precisa unde anume, după cum în realitate aveau interesul spre a-și înlesni primirea bonurilor de către Roșeanu, în tot cazul ori-care din declarațiunile lui Țicu și Lăstun, variabile asupra acestui punct, s'ar lua în considerație este incontestabil că chiar simplul fapt că Roșeanu primea niște bani de o valoare însemnată de la niște oameni relativ săraci, era de natură a-i indica că toate probabilitățile sunt, că acele bonuri au o proveniență ilicită ; că primirea bonurilor în aceste condițiuni ar fi chiar hotărâtoare asupra vinovăției lui Roșeanu, dacă n'ar veni în favoarea sa, arătările tuturor coinculpaților și a martorului principal N. Steriu invocat de Ministerul public în această afacere ; că în adevăr de la început și în tot cursul instrucțiunii ca și înaintea Trib. toți coinculpații lui Roșeanu au arătat în mod constant, că dând bonurile acestuia dânsul le a primit cu rezerva însă : «*că va cerceta dacă bonurile sunt bune sau spre a afla pe adevăratul proprietar și de va câștiga ceva va împărți cu ei*» ; că în concordanță perfectă și ca o confirmare a acestor arătări e împrejurarea că Roșeanu face cercetări în privința bonurilor dacă sunt publicate ca pierdute, ori furate la A-ția financiară de C. Lung și tot în acest scop merge la Goldfeld și C. Steriu care ascultat ca martor arată în mod categoric și înva riabil atât la instrucție cât și înaintea Trib. că într-o zi pe când se găsea singur în biroul său de bancă a venit Roșeanu și prezentându-i o listă de niște bonuri l'a întrebat dacă sunt bune și negociabile ; că de și dânsul — martorul — i-a spus că sunt bune, Roșeanu a venit a doua oară și l'a rugat să cerceteze din nou și mai bine în toate listele dacă bonurile sunt bune și verificându-se listele bonurilor furate ori pierdute s'a constatat că acele bonuri sunt furate de la defuncta Gârleșteanu, că atunci Roșeanu i-a spus martorului, că se va adresa unui domn deputat Gârleșteanu coleg cu el la cameră, spre a-i comunica existența bonurilor și l'a rugat pe martor ca să păstreze tăcerea de oare-ce voește să beneficieze dânsul de prima promisiă de moștenitorii defunctei Gârleșteanu ;

Considerând că arătările acestui martor pe care nici Ministerul public nu le pune la îndoială, coroborate cu declarațiile coinculpaților expuse mai sus și cu cercetările făcute de Roșeanu la A-ția financiară, exclude cu desăvârșire ideea că acest inculpat ar fi voit să favorizeze un delict și că a voit să neguțătorească acele bonuri știind că ele sunt de furat ; — că din împrejurarea că martorul Steriu a mai declarat că Ro-

șeanu i-ar fi propus să 'i vândă bonurile fără a 'și aminti când anume nu se poate deduce după cum preținde d-l Procuror vinovăția inculpatului căci cert și ne tăgăduit fiind-că inculpatul a întrebat pe martorul Steriu dacă bonurile sunt bune și negociabile și aceasta în două rânduri evident că propunerea de vânzare i-a făcut-o sub rezerva dacă bonurile vor fi bune, iar nu când martorul bancher ar fi constatat că sunt poprite, căci în acest cas nici dânsul nu putea cumpăra fără a risca să intre în închisoare și nici nu e admisibil că inculpatul să fi propus vânzarea după ce la stăruințele lui, cercetându-se pentru a 2-a oară martorul constatase că bonurile sunt de furat și acum inculpatul se vedea în situație de a încasa o primă însemnată, fără a risca nimic ; că aceasta este atât de adevărat în cât martorul Steriu precizează că îndată ce s'a constatat că bonurile sunt furate de la defuncta Gârleșteanu, inculpatul a declarat imediat că va merge să comunice faptul și să realizeze prima ; — că dacă Roșeanu ar fi voit să desfacă bonurile cu ori-ce risc ar fi putut-o face fără a cere bancherului să cerceteze dacă bonurile nu sunt poprite și fără a mai prezenta borderoul, știut fiind că bonurile se pot negocia ușor fără borderoul de persoane cari au o situație oare-care și, în ori-ce cas le ar fi vândut la prima cercetare a bancherului și îndată ce acesta i-a spus că bonurile sunt bune și nu ar mai fi venit a 2-a oară să facă noi cercetări în această privință, cercetări care ar fi un non sens și ar rămâne absolut ne explicabile în ipoteza când Roșeanu a voit să tăinuiască bonuri de furat ;

Considerând că în ce privește pe martorul Goldfeld invocat de Ministerul public, inculpatul Roșeanu a arătat de la început că cunoscând pe Goldfeld ca bancher de mulți ani când i-a fost client, — i-a dat o listă cu numerele bonurilor ca să cerceteze dacă sunt bune, că mai în urmă neavând destulă încredere în Goldfeld, — care acum nu se mai ocupă cu chestiuni de bancă, — s'a dus la Steriu de a făcut cercetări în același sens, iar când a aflat de la acesta despre proveniența bonurilor, a chemat la el pe Goldfeld și i-a spus să nu mai facă cercetări, comunicându-i acestuia că bonurile aparțin moștenitorilor Gârleșteanu și că va merge să încaseze prima ; că declarațiile inculpatului privitoare la martorul Goldfeld, concordă cu arătările coinculpaților și cu acele ale martorului Steriu expuse mai sus și anume că i se dăduse și lui în același mod, ca și lui Goldfeld o listă spre a face cercetări dacă bonurile sunt negociabile ; că însuși Goldfeld, astă-zi înaintea tribunalului, recunoaște că i s'a dat o listă de bonuri, spre a cerceta dacă sunt bune, adăogă însă că a rupt acea listă ne vînd a se ocupa de aceasta și apoi continuă a arăta că inculpatul 'i-ar fi propus să negocieze acele bonuri — el martorul ne având bani spre a le cumpăra — și că atunci când inculpatul l'a chemat la hotel și i'a spus că bonurile sunt de la defuncta Gârleșteanu, l'a întrebat pe dânsul, martorul, ce să facă și dacă bonurile nu s'ar putea desface la Viena ori la Berlin ;

Considerând că în aceste din urmă declarațiuni, martorul Goldfeld, variază arătând la instrucție că i s'a propus de inculpat ca să-i vândă lui bonurile și că nu le-a luat ne având borderoul, iar astă-zi la tribunal, spune că el ne având bani nu le putea cumpăra și i'au fost propus să le negocieze ; apoi la instrucție, Goldfeld arată că inculpatul Roșeanu ia propus să 'l trimeată la Berlin ori Paris spre a le vinde acolo, — pe când astă-zi declară că nu ia propus acest lucru, ci numai că l'ar fi întrebat dacă nu s'ar putea desface la Viena ori Berlin ;

Considerând că, abstracțiune făcând de aceste variațiuni în arătările martorului Goldfeld, nu e normal că atunci când inculpatul Roșeanu a comunicat lui Goldfeld că bonurile sunt furate de la defuncta Gârleșteanu să'l mai fi întrebat pe dânsul ce să facă, cu toate că lui Steriu 'i spunea că va merge să denunțe faptul și să încaseze prima ; că tot asemenea nu e de

admis că acum când inculpatul știa că există un martor ca bancherul Steriu care e în cunoștință că bonurile furate de la Gârleșteanca sunt în posesiunea sa și că deci poate fi mai ușor descoperit, să aibă curajul de a voi să le desfacă în străinătate, unde inculpatul era în măsură să știe că s'au putut face publicațiuni, ca și la noi despre furtul bonurilor; că acest lucru este cu atât mai puțin admisibil cu cât nu e în legătură cu declarațiile coînculpaților asupra celor spuse de Roșeanu când i s'a dat bonurile. cu arătările martorului Steriu și cu cercetările făcute de inculpat la administrația financiară de C.-Lung, iar atitudinea lui Goldfeld defavorabilă inculpatului, devine cu atât mai dubioasă cu cât față de cele ce preced se adaugă că acest martor la finele declarației sale, spune că inculpatul ar fi putut să'i dea și lui o parte din primă pentru că l'a sfătuit să meargă la moștenitorii Gârleșteanu să încaseze prima; că tot ceea ce să degajează din instrucția urmată în cauză e că Roșeanu a primit bonurile nu cu intențiunea de a favoriza un delict de furt ce se comisese și de a realiza profit dintr'un delict cum e scopul tănuirei în general ci acesta a primit să intre și să se intereseze de această afacere, în speranța unui câștig, fie din desfacerea bonurilor, *în cazul când ele ar fi bune și negociabile*, fie găsind pe proprietarul bonurilor și obținând de la el un beneficiu când i'ar readuce în posesiune o însemnată avere pierdută; — că, de aceea, și numai ast-fel se explică, cum Roșeanu nici nu a cumpărat dânsul bonurile ceea ce i'ar fi fost cu puțină, căci i se dăduse necondiționat de cei-l'alți inculpați, numai cu scopul de a realiza ceva pe ele.—și nici nu a riscat să meargă să le desfacă ori cum și fără cercetări,—lucru de care s'au temut chiar cei-l'alți inculpați, oameni mai simpli, făcând pentru aceasta apel la Roșeanu,—ci, a urmărit numai un câștig în condițiile arătate, câștig care dacă nu se înpacă cu morala, scapă însă de sub repressiunea Codului penal;

Că așa fiind, inculpatul Roșeanu urmează să fie achilat;

Având în vedere textele de lege, de cari cei-l'alți inculpați s'au făcut pasibili și a căror citire s'a făcut în ședința de d-l Președinte și anume art. 310, al. 6 C. p.; art. 53; art. 54; art. 60.

În ceea ce privește cererea de despăgubiri civile;

Având în vedere că reclamantii Dimitrie și G. Gârleșteanu cer obligarea tuturilor inculpaților, în mod solidar, ca să le plătească suma de 7800 lei, reprezentând prima pe care au dat-o, pe nedrept, în necunoștință că bonurile autoarei lor defunctă Gârleșteanu fusese furate și apoi tănuite de către inculpați;

Considerând că din moment ce inculpații Buga Șerban, Spiridon Nicolai, Iacob Ticu, Niță Ticu și Lăstun au fost găsiți culpabili, cel d'ântăi de delictul de furt iar cel patru din urmă de tănuire a bonurilor furate de la defuncta Gârleșteanu, evident că acești culpabili urmează să răspundă de daunele cauzate părții civile prin faptul lor, daune care se reduc la suma de 7800 lei reprezentând prima ce reclamantii n'ar fi plătit-o dacă delictele menționate nu s'ar fi săvârșit;

Considerând că în ce privește pe Roșeanu acest inculpat fiind achitat nu poate fi obligat la nici o despăgubire către partea civilă; că fără îndoială reclamantii ar fi putut exercita contra lui Roșeanu și au și de acum înainte în cas când nu s'ar despăgubi integral pentru un motiv oare-care cu prezenta hotărâre o acțiune în restituțiune contra lui, pentru o plată făcută din eroare căci evident că numai printr'o eroare de fapt, au plătit prima promisă prin publicațiuni, neștiind că e un delict la mijloc, dar pe lângă că o cerere în acest sens nu s'a formulat apoi că eșea din competența Tribunalului corecțional, căci instanțele nu pot judeca de cât cererile de daune care au de bază și sunt rezultatul unei infracțiuni la legea penală, așa

că o ast-fel de acțiune e de competența tribunalelor civile;

Pentru aceste motive de acord în parte cu d-l Procuror;

În numele legii,

Condamnă pe inculpatul Buga Șerban la 2 luni închisoare corecțională fiind dovedit culpabil de delictul prevăzut și penat de art. 310 al. 6 comb. 60 C. pen., inculpatul Spiridon Nicolai la 4 luni închisoare corecțională fiind dovedit culpabil de delictul prevăzut și penat de art. 53 și 54 C. p., iar pe inculpații Iacob Ticu, Niță Ticu și Petre Lăstun la câte 1 lună închisoare corecț. fiind dovediți culpabili de delictul prevăzut și penat de art. 53 și 54 C. pen.;

Obligă pe numiții inculpați ca în mod solidar să plătească reclamanților D. Gârleșteanu, G. Gârleșteanu și Olga I. Bumbăcilă 7800 lei despăgubiri civile;

Achită pe Ion P. Roșeanu și Maria Nedelcu de orice penalitate în acest proces;

NOSTIMADE JUDECATOREȘTI

JUDECATORIA Com. Plasa Jud. TUTOVA

Cartea de judecată No. 1606/904.

Reclamantul în persoană a susținut că pentru casa ce a făcut-o reclamantului, a primit 35 lei rămânând a primi încă 30 lei, pentru care nu are probe și deci oferă jurământ părâtului;

Pârâtul în persoană a cerut respingerea acțiunii introdusă, de oare-ce această afacere a mai fost odată în curs de judecată unde i s'a respins, după cum probează cartea de judecată No. 905/903, refuzând a primi jurământul propus de reclamant;

Judecătoria, după ce a ascultat cu cea mai întinsă băgare de seamă cele propuse atât de reclamant cât și de pârât, luând în sufletul și cugetul său, să nu hotărăscă de cât pe ființa de adevăr și să nu dea dreptatea de cât celui ce o are;

Considerând că reclamantul în susținerea cauzei nu probează în de ajuns că are a primi, și nici pârâtul că au achilat pretenția reclamantului, cauza fiind cu totul încurcată, și care nu s'ar putea descurca de cât numai dacă ar fi de față și dosarul cu cartea de judecată No. 2875/903 care e trimisă în apel la judecătoria de Ocol Simila;

Pentru aceste motive,

Judecata,

Își declină competența în această afacere, iar dosarul cauzei să se trimită d-lui Jude Ocol Simila spre a rezolva această chestiune.

(ss) Primar Notar Jurați

Bibliografie

A apărut, în editura «Curierului Judiciar»: *Studiu de procedură civilă: Executarea silită asupra imobilelor*, format 8° având 653 pagini, de d-l

NICOLAE LUCA

Fost magistrat, avocat

CU O PREFAȚĂ

de

D. ALEXANDRESCO

Profesor Universitar și Director al ziarului «Curierul Judiciar»

De vânzare numai la Redacția «Curierul Judiciar» 5 Calea Rahovei 5, București. Prețul 6 lei broșat; 7.50 legat în pânză peste tot și 8.50 legat în piele la cotor, elegant pentru bibliotecă. Numele fie-carui cumpărător se va imprima gratis, cu litere de aur, pe cotorul volumului ce va cumpăra.

Volumele se expediază contra valoare: mandat postal sau ram-burs. Porto privește pe cumpărător.